

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **M. Z.**, zast. JUDr. Josefem Zubkem, advokátem se sídlem Třinec, 1. máje 398, proti žalované **Policii ČR – Správě Severomoravského kraje**, se sídlem Ostrava, 30. dubna 24, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 Ca 327/2004 - 29, ze dne 31. 8. 2005,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Ostravě, jímž byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ředitele Správy Severomoravského kraje Policie ČR č. 1440, ze dne 6. 10. 2003. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Ředitele Okresního ředitelství Policie ČR Frýdek-Místek ve věcech služebního poměru č. 905, ze dne 28. 7. 2003, jímž byl stěžovatel podle ust. § 106 odst. 1 písm. d) a § 108 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR dnem doručení rozhodnutí.

Krajský soud v Ostravě vzal za prokázané, že napadené rozhodnutí bylo zástupci stěžovatele doručeno dne 14. 10. 2003 a téhož dne nabylo právní moci. Lhůta pro podání žaloby u soudu uplynula v souladu s ust. § 137 odst. 2 zákona o služebním poměru dne 13. 11. 2003. Stěžovatel podal žalobu dne 11. 12. 2003, tedy po uplynutí zákonem stanovené lhůty, a krajský soud ji proto podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) zákona

č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) pro opožděnost odmítl.

Usnesení krajského soudu napadl stěžovatel z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s. Odvolává se zejména na poznámku pod čarou, uvedenou v zákoně o služebním poměru u ust. § 137, jež odkazuje pro postup soudu při přezkumu rozhodnutí služebního funkcionáře na občanský soudní řád, konkrétně jeho ust. § 244 a násl., zejména pak jeho ust. § 250l. Občanský soudní řád ve znění ke dni podání žaloby uvádí ve svém ust. § 247 pro podání žaloby dvouměsíční lhůtu, plynoucí ode dne doručení rozhodnutí správního orgánu. Stěžovatel proto odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 19/2003 - 58, ze dne 14. 8. 2003, podle něhož v situacích, kdy zákonná úprava umožňuje různé způsoby interpretace, je nutno vždy zvolit výklad šetřící základní práva a svobody (čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR). Existují-li rozdílné právní názory na délku lhůty k podání žaloby k soudu, je dle tohoto rozhodnutí třeba dát přednost delší lhůtě, neboť takový výklad vyšší měrou zaručuje právo na spravedlivý proces, zakotvené především v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Stěžovatel dále argumentuje, že služební poměr s ním byl rozvázn rovněž podle ust. § 108 odstavce 3 zákona o služebním poměru, z čehož dovozuje, že lhůta podle ust. § 137 odst. 2 se na jeho případ nevztahuje. Přitom odkazuje na týž judikát Nejvyššího správního soudu, jenž v bodě I. uvádí, že lhůta třiceti dnů, stanovená § 137 odst. 2 zákona o služebním poměru k podání návrhu na přezkoumání rozhodnutí služebního funkcionáře soudem, se vztahuje pouze na rozhodnutí výslovně uvedená v § 137 odst. 1 tohoto zákona.

Stěžovatel je tedy toho názoru, že podal žalobu včas, učinil-li tak dne 10. 12. 2003 v souladu se lhůtou stanovenou občanským soudním řádem. Proto žádá Nejvyšší správní soud, aby napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel předně ve své argumentaci pomíjí existenci zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, jenž nabyl účinnosti ke dni 1. 1. 2003 jako nový předpis upravující samostatně rozhodování soudů ve správním soudnictví. Podle tohoto zákona poskytují soudy ochranu *veřejným* subjektivním právům fyzických i právnických osob (§ 2 s. ř. s.). Soudní řád správní tak nahradil stávající úpravu správního soudnictví zahrnutou dosud do části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“). Tato s účinností od téhož data upravila nově rozhodování (civilních) soudů o žalobách proti rozhodnutím orgánů veřejné správy, ovšem ve věcech *soukromoprávních* (§ 244 odst. 1 o. s. ř.).

Podle ustálené judikatury správních soudů *vychází právní úprava služebního poměru policisty ze zvláštní povahy "zaměstnavatele" jako primárního nositele veřejné moci, potřeby pevného začlenění policisty do organismu této veřejné moci a účasti na jejím výkonu, ba dokonce - při výkonu státní správy - i z potřeby tvorby vůle státu. Nejde tu o modifikaci soukromoprávního pracovního poměru, ale o specifický státně zaměstnanecký poměr veřejného práva, a tedy o "jinou věc" ve smyslu ustanovení § 7 odst. 2 o. s. ř. (podle usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 8. 1994, č. j. 6 A 58/94 - 16; SP č. 95)*

Na tento výklad, podle něhož je služební poměr vztahem veřejnoprávní povahy, pak navázal rovněž Nejvyšší správní soud (viz rozsudek ze dne 30. 10. 2003,

č. j. 6 As 29/2003 - 97; publikovaný pod č. 415/2004 Sb. NSS, podle kterého *je propuštění příslušníka Policie České republiky ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, rozhodnutím, jímž se autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech vyplývajících z právního poměru veřejnoprávního; účastníku tohoto vztahu se soudní ochrana poskytne ve správním soudnictví).*

Za podstatné pro posouzení daného případu proto považuje Nejvyšší správní soud tu skutečnost, že v době vydání správního rozhodnutí (říjen 2003) byla již téměř rok účinná nová právní úprava správního soudnictví. Obecným předpisem upravujícím řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu byl tedy soudní řád správní, k němu speciální úpravu ve smyslu ust. § 129 odst. 1 s. ř. s. pak obsahoval zákon o služebním poměru. Lhůta pro podání žaloby k soudu byla tedy v souladu s ust. § 137 odst. 2 zákona o služebním poměru třicet dní a krajský soud postupoval správně, odmítl-li podanou žalobu jako opožděnou.

Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 19/2003 - 58 pak na danou věc nedopadá, a to v žádném ze stěžovatelem dovolávaných aspektů. Jednak byla v této věci žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podána v roce 2001, tj. za účinnosti předchozí právní úpravy správního soudnictví v části páté o. s. ř., jednak zde byl žalobce propuštěn ze služebního poměru podle ust. § 106 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru, na který ust. § 137 odst. 2 nedopadá. Stěžovatel byl naproti tomu propuštěn z důvodu podle ust. § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru (v ust. § 137 odst. 2 citovaného zákona výslovně uvedený), navíc, jak bylo řečeno výše, v době, kdy nová úprava správního soudnictví byla již bezmála rok účinná. Ust. § 108 odst. 3 zákona o služebním poměru nakonec nepředstavuje samostatný důvod propuštění ze služebního poměru, nýbrž pouze specifikuje okamžik skončení služebního poměru v případě, kdy byl příslušník Policie ČR propuštěn podle ust. § 106 odst. 1 písm. d) tohoto zákona.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že usnesení Krajského soudu v Ostravě netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) ani e) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaná měla ve věci úspěch, nevznikly jí však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec její běžné úřední činnosti. Soud jí proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.)

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 8. listopadu 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu